

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У 11301/14
Дана 25.01.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Живане Ђукановић, председника већа, Љиљане Јевтић и Јелене Тишма Јовановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Јовица Косић, адвокат из Београда, Булевар др Зорана Ђинђића број 134, против туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, ради поништаја закључка туженог органа број 351-03-00340/2007-10 од 07.07.2014. године, уз учешће заинтересованог лица Б.Б. ..., ... број ..., кога заступа пуномоћник Зорка Борозан, адвокат из Београда, Булевар краља Александра број 24/5, у предмету грађевинском, по одржаној усменој јавној расправи, у нејавној седници већа одржаној дана 25.01.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац А.А. из ..., ... број ..., да заинтересованом лицу Б.Б. из ..., ... број ... накнади трошкове управног спора у износу од 34.500,00 у року од 15 дана од пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним закључком, а који је исправљен закључком туженог органа број 351-03-00340/2007-10 од 16.09.2014. године, којим се исправља грешка у броју предмета у меморандуму, тако да уместо броја 350-01-00154/2009-07 треба да стоји број 351-03-00340/2007-10, одбацује се предлог тужиоца за ништење решења о одобрењу за изградњу број 351-03-00340/2007-10 од 04.04.2007. године и допунског

решења број 351-03-00340/2007 од 29.12.2008. године за изградњу хотелско-пословног комплекса у ... у ..., на катастарској парцели број ... КО ... у ..., издатог овде заинтересованом лицу инвеститору Б.Б. из ..., улица ... број

Решењем Министарства за капиталне инвестиције РС, број 351-03-00340/2007-10 од 04.04.2007. године издаје се инвеститору Б.Б. из ..., одобрење за изградњу објекта хотелско-пословног комплекса у ..., блок ..., између улица ..., ..., ... и ..., на кат. парцели ... КО ... у Објекат се састоји од три подземне етаже, приземља, 6 спратова и поткровља у одређеној површини, од чега тржни центар, хотел, депо библиотеке и гараже одређених површина. Налаже се инвеститору Б.Б. из ..., улица ... број ..., рушење три објекта из улице ... број ... у ..., који се налазе на кат. парцели ... КО ..., уписани у листу непокретности број ..., као објекти преузети из земљишне књиге-зграде културе. Наведени објекти су власништво Републике Србије, корисник је Град Београд и за исте су регулисани имовинско-правни односи, уговором са Дирекцијом за грађевинско земљиште од 22.10.2003. године. Рушење објеката извршити до подношења пријаве почетка грађења објекта за који је издато одобрење за изградњу.

Допунским решењем Министарства животне средине и просторног планирања, број 351-01-00340/2007-10 од 29.12.2008. године, решење Министарства инфраструктуре, чији је правни следбеник Министарство животне средине и просторног планирања, од 04.04.2007. године, којим се одобравају радови на изградњи објекта Хотелско-пословног комплекса у ..., блок ..., између улица ..., ..., ... и ..., на кат. парцели ... КО ... у ..., допуњује се новим ставом, после става 1., тако да гласи: “дозвољава се изградња 4. подземне етаже одређених димензија и прерасподела постојећег простора у подземним и надземним етажама, задржавајући габарит и волумен објекта одређених димензија, од чега надземно-тржни центар, хотел, техника и подземно-пословни простор, хотел, депо библиотеке, техника објекта и гараже у површинама одређеним у диспозитиву тог решења.

У тужби којом је покренуо управни спор и на усменој јавној расправи, тужилац преко пуномоћника оспорава закључак туженог органа истичући да доносећи предметни закључак, тужени наводи да поступа по пресуди Управног суда У 2783/11 од 30.01.2013. године, али се поступање своди само на голи навод, а не суштинско поступање по пресуди, како то налаже члан 7. став 1. ЗУС-а, јер се ни наведена пресуда, ни одлука Уставног суда, како тужилац означава, Уи 216/2008, не поштују. Наиме, тужилац је тражио ништење решења о одобрењу за изградњу и допунског решења, због донете одлуке Уставног суда како тужилац наводи Уи 216/2008, а имајући у виду и правни интерес који има сходно донетој одлуци о рехабилитацији Окружног суда у Шапцу, Рех. бр. 15/2009, а применом члана 61. Закона о Уставном суду. Код очигледне повреде права у претходном поступку доношењем закључка, Управни суд је донео пресуду У 2783/11 упућујући туженог да су повређена правила поступка из члана 199. став 2. ЗУП-а, јер је тужилац уз обраћање надлежном министарству исте обавестио о постојању одлуке Уставног суда и сходно одлуци, а на основу члана 61. и 104. Закона о Уставном суду, тражио да се наведено решење о одобрењу за изградњу и допунско решење огласе ништавим, имајући у виду донету одлуку Уставног суда. Својство странке тужиоца, сходно члану 39. ЗУП-а, не може

бити спорно, имајући у виду природу поднетог предлога за оглашавање ништавим решења и допунског решења и обавезност поштовања одлука Уставног суда, а што значи да тужени злоупотребом цитираног члана "изиграва" обавезно поступање по члану 61. и 104. Закона о Уставном суду. Тврдња туженог да потврда урбанистичког пројекта није издата на основу Одлуке о изменама Одлуке о одређивању јавног грађевинског земљишта представља кршење закона од стране туженог и непоштовање одлуке Уставног суда, која је обавезујућа према члану 104. и права тужиоца дата чланом 61. Закона о Уставном суду. Тужени намерно и свесно заборавља шта је било предмет одлуке Уставног суда и правне последице те одлуке, а то је да Одлука о изменама и допунама Одлуке о одређивању јавног грађевинског земљишта за територију КО ... у делу који се односи на кат. парцеле ... и ..., није у сагласности са Законом, јер су наведене парцеле брисане из статуса јавног грађевинског земљишта. Указује да је релевантно чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено супротно члану 6., 8. и 10. ЗУП-а, без правне оцене и значаја одлуке Уставног суда и њене императивне обавезности и из утврђених чињеница изведен је неправилан закључак у погледу релевантног чињеничног стања потпуним и недозвољеним занемаривањем одлуке Уставног суда, тј. обавезности одлуке Уставног суда. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорени закључак и обавезе туженог да тужиоцу надокнади трошкове овог спора за заступање на јавној расправи од 18.000,00 динара и трошкове таксе по ТТ.

Поднеском од 01.10.2014. године тужилац прецизира-исправља тужбу у петитуму тужбеног захтева прилагавајући га сходно закључку туженог, тако да се тужба подноси ради поништаја закључка Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре од 07. јула 2014. године, који закључак је исправљен закључком од 16.09.2014. године, те предлаже да се тужба уважи и да се поништи оспорени закључак, као и закључак којим је исправљен оспорени закључак од 16.09.2014. године.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао при разлозима из оспореног закључка, као и код закључка о исправци грешке и предложио је да се тужба одбије као неоснована. Додао је, да се одлука Уставног суда односи на Одлуку о измени и допуни Одлуке о проглашењу јавног грађевинског земљишта и донета је у поступку вршења јавних овлашћења градске општине Стари Град у Београду, тако да је општина Стари Град дужна да у оквиру својих права и овлашћења изврши одлуку Уставног суда. Извршење наведене одлуке је претходно питање за ово министарство као надлежни орган управе за издавање одобрења за изградњу. Општина Стари Град није поступила по наведеној одлуци Уставног суда. Поводом предлога за ништење решења о одобрењу за изградњу хотелско-пословног комплекса у ... у ..., а који је инициран наведеном одлуком Уставног суда, тужени је прибавио и извештај надлежног органа управе за доношење урбанистичких планова и урбанистичких пројеката-Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове градске управе Града Београда, као и Градског јавног правобранилаштва, на околност да ли наведена одлука, која је обавезујућа за све државне органе и организације који врше јавна овлашћења, има утицаја на поступке који су претходна питања за ово министарство, односно, на урбанистички пројекат који је израђен у циљу формирања грађевинске парцеле и

доделе грађевинског земљишта инвеститору Б.Б. из На основу одговора Града Београда-Секретаријата за урбанизам и грађевинске послове, утврђено је да је урбанистички пројекат израђен у складу са важећим урбанистичким планом, по процедури коју прописују претходно важећи прописи о планирању и изградњи и потврђен пре доношења оспорене одлуке општине Стари град. Наведеним урбанистичким пројектом дефинисана је и спроведена у Катастру непокретности Београд грађевинска парцела ... КО ..., на којој је инвеститор уписан као једини корисник грађевинског земљишта и који је у складу са законом стекао правоснажно право на градњу хотелско-пословног комплекса у ... у

У одговору на поднету тужбу и на усменој јавној расправи заинтересовано лице преко пуномоћника наводи да тужилац не спада у круг лица из члана 11. став 1. Закона о управним споровима, јер нема никакво право, нити на закону заснован интерес у који дира оспорени управни акт. Заинтересовано лице предлаже да суд, на основу овлашћења из члана 26. став 1. тачка 4. Закона о управним споровима, тужбу тужиоца одбаци. Наиме, према наводима заинтересованог лица, тужилац у тужби наводи да свој интерес за подношење предлога за ништење одобрења за изградњу и допунског решења, заснива на одлуци о рехабилитацији Окружног суда у Шапцу од 13.11.2009. године, а применом члана 61. Закона о Уставном суду. Међутим, наведеном одлуком Окружног суда у Шапцу није утврђено никакво право тужиоца или његових предака на катастарским парцелама ... и ... КО ..., а које су саставни део катастарске парцеле ..., за коју је издато оспорено одобрење за изградњу. Законски корисник парцеле ... КО ..., у чији састав су ушле и парцеле ... и ... је заинтересовано лице. Тужилац и његови преци никада нису имали никакво право на парцели ... КО ..., односно на парцелама ... и ... које су претходно ушле у њен састав. Поред тога, из документације која се чува у архиви општине Стари град, утврђено је да је породица В.В., пре Другог светског рата била власник 6% акција у “...” која је била власник хотела на парцели ..., а не на парцелама ... и ..., које су ушле у састав катастарске парцеле ..., а која задруга је на крају рата отишла у стечај и из стечајне масе исплаћени акционари, па дакле и породица В.В.. Дакле, поред чињенице да имовина те задруге нема никакве везе са парцелама ... и ... које су ушле у састав катастарске парцеле ..., та имовина није ни конфискована ни национализована, нити је рад ове задруге забрањен, већ је она једноставно отишла у стечај са свим правним последицама које тај поступак производи. Тужилац у поступку који је иницирао пред Министарством није доказао да су он или његови преци имали било каква права на катастарској парцели ... КО ..., за коју је издато оспорено одобрење за изградњу. Следствено томе, како тужилац и његови преци нису имали никаква права на наведеним парцелама, то им оспореним коначним и правоснажним појединачним актима, одобрењем за изградњу и допунским решењем, нису ни могла бити повређена права. Поред тога, оспорено одобрење за изградњу је постало правоснажно 14.05.2007. године, што значи да га је овде заинтересовано лице примило пре овог датума. Како је од пријема оспореног одобрења за изградњу, па до подношења предлога за ништење истог од стране тужиоца, дана 28.12.2010. године, протекло више од две године, то је тужилац у сваком случају преклудиран у свом праву да тражи измену овог појединачног управног акта, у смислу одредбе члана 61. став 2. Закона о Уставном суду, што је још један разлог за

одбацивање његовог предлога. Корисник додељеног земљишта је на основу наведеног у одговору на тужбу, формирао комплекс и по добијеном одобрењу за изградњу, пријавио радове, започео изградњу, срушио старе објекте Библиотеке Града Београда. Примена одлуке Уставног суда није могућа зато што се ради о правоснажном праву изградње, стеченом на основу важећих прописа (важећег ДУП-а) и у законом прописаном поступку, а које околности Уставни суд очигледно није разматрао. Закључак је да су састав и границе земљишног комплекса за доделу, одредили државни органи надлежни за спровођење ових поступака са читавим тимовима стручних лица који су обучени за примену урбанистичких планова, па инвеститор никако не може бити одговоран за њихову тачност и законитост, нити доведен у ситуацију да после седам година и енормних улагања, која до сада износе преко 30 милиона евра, правоснажно издати акти буду мењани на његову штету, будући да су ти акти произвели трајне правне последице, на које становиште је стало и надлежно министарство. Заинтересовано лице посебно указује да тужилац ничим није доказао чиме је повређено и које његово право, па стога сматра да није легитимисан за подношење тужбе. Суду указује да је у међувремену цео објекат завршен, у који је заинтересовано лице уложило огромна средства. Са наведених разлога, предлаже да суд тужбу одбаци или исту одбије као неосновану. Тражи трошкове спора за приступ расправи 37.500,00 динара и за састав одговора на тужбу од 36.000,00 динара по АТ.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, дана 23.01.2018. године, одржао усмену јавну расправу у присуству тужиоца лично и његовог пуномоћника и пуномоћника заинтересованог лица, а у одсуству уредно позваног туженог органа.

Испитујући законитост оспореног закључка у границама захтева из тужбе, у складу с одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, свих списа ове правне ствари, као и доказа изведених на одржаној усменој јавној расправи, нашао да тужба није основана.

Из образложења оспореног закључка произлази да је у поновљеном поступку, а у извршењу пресуде Управног суда 21 У 2783/11 од 30.01.2013. године (погрешно означено 08.07.2013. године), тужени нашао да подносилац предлога нема својство транке у овој управној ствари, већ да му је омогућен увид у списе предмета издавања Одобрења за изградњу, у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Доносећи оспорени закључак, а што се види и у уводу истог, надлежни орган управе је поступао у складу са одредбама Закона о општем управном поступку и Закона о планирању и изградњи, који представљају материјалне законе у овој ствари. Одредбе члана 89. став 4. тачка 8. Закона о планирању и изградњи, наведене су само у смислу дефинисања надлежности Министарства у овом управном поступку. Одобрење за изградњу се издаје на начин и по поступку прописаном чланом 91. Закона о планирању и изградњи, у складу са важећим планским документом, лицу које достави доказ о праву коришћења

грађевинске парцеле. Инвеститор Б.Б. из ... је уписани корисник катастарске парцеле ... КО ... у ... и у том смислу једино лице коме се може издати одобрење за изградњу. Како тужилац није носилац права на предметној парцели, нити је био лице које је учествовало у поступку ради заштите својих права на земљишту које се граничи са земљиштем лица које је тражило издавање одобрења за изградњу, по налажењу туженог подносилац предлога нема својство странке, у смислу члана 39. Закона о општем управном поступку. Издавање Одобрења за изградњу претходило је доношењу урбанистичког пројекта, којим је дефинисана грађевинска парцела, исти је донет по процедури прописаној чланом 61. и 65. Закона о планирању и изградњи у складу са важећим урбанистичким планом. Изменама и допунама детаљног урбанистичког плана подручја ...-Блок ... (“Службени лист града Београда”, број...), спроведен је у Катастру непокретности и у складу са тим Републички геодетски завод-Служба за катастар непокретности Београд 1 је формирала грађевинску парцелу. Надлежни орган управе за доношење урбанистичког пројекта-Секретаријат за урбанизам и грађевинске послове града Београда, изјаснио се да Потврда урбанистичког пројекта није издата на основу Одлуке о измени Одлуке о одређивању јавног грађевинског земљишта на територији катастарске општине Стари град (“Службени лист града Београда”, број 24/06), за који је Уставни суд утврдио да није у сагласности са законом. У складу са тим, и захтевом суда да се у образложењу закључка ближе појасне која су то претходна питања за ово министарство, а везано за одлучивање у овој управној ствари, тужени прецизира следеће: урбанистички пројекат којим је одређена грађевинска парцела, надлежни орган управе није поништио, већ је дао експлицитно изјашњење да је исти на снази и да је израђен у складу са важећим урбанистичким планом и законом; да је грађевинско земљиште инвеститору додељено у складу са Законом, да је исти уписан у лист непокретности број ... К.О. ... и да Јавни правобранилац града Београда није тражио брисање уписа права коришћења “АБД” доо из Београда, тако да наведени упис права инвеститора производи правне последице до његовог евентуалног брисања на основу правоснажне судске одлуке. Са напред изнетог, надлежни орган управе је одлучио као у диспозитиву овог закључка.

Код оваквог стања ствари, Управни суд налази да је правилно тужени орган донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка, којим је одбацио предлог тужиоца за ништење означеног решења о одобрењу за изградњу наведеног комплекса од 04.04.2007. године и допунског решења од 29.12.2008. године, а за одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему као првилне и на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога што је по оцени суда тужени орган поступио у извршењу пресуде Управног суда 20 У 2782/11 од 30.01.2013. године у смислу члана 69. Закона о управним споровима, па су оспореним закључком отклоњене повреде правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер су у образложењу оспореног закључка образложени разлози и правни основ за одлуку из диспозитива оспореног закључка.

Одредбом члана 61. Закона о Уставном суду, прописано је да свако коме

је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет. Предлог за измену коначног или правноснажног појединачног акта, донетог на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом може се поднети у року од шест месеци од дана објављивања одлуке у “Службеном гласнику Републике Србије”, ако од достављања појединачног акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Одредбом члана 104. истог Закона, прописано је да државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни су да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда. У случају потребе, извршење одлуке и решења Уставног суда обезбедиће Влада, на начин који је утврђен посебним решењем Уставног суда.

Како тужилац у конкретном управном поступку није несумњиво доказао које му је право повређено оспореним појединачним актима у смислу цитираног члана 61. Закона о Уставном суду и како је у проведеном поступку утврђено да тужилац није носилац права на парцели која се граничи са земљиштем овде заинтересованог лица и да није лице које је учествовало у поступку ради заштите својих права, те да у конкретном случају нема својство странке у смислу члана 39. Закона о општем управном поступку, па стога није овлашћен ни да тражи ништење наведених појединачних аката за изградњу предметног хотелско-пословног комплекса у Рајићевој улици број 1, како је правилно одлучио тужени орган оспореним закључком.

Суд је ценио наводе изнете у тужби који су без утицаја на друкчију оцену законитости оспореног закључка, јер је тужени исте довољно и јасно образложио, па стога суд налази да је правилно донео одлуку као у диспозитиву оспореног закључка.

Са изнетих разлога, након закључене усмене расправе, налазећи да оспореним закључком није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, у року прописаном одредбом члана 46. став 2. наведеног закона, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Суд је одбио као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова спора, имајући у виду успех тужиоца у овој управној ствари, па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом чл. 150. и 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11...55/14).

Суд је обавезао тужиоца да заинтересованом лицу накнади трошкове управног спора, на основу члана 151.и 153. став 1.Закона о парничном поступку, ("Службени гласник РС", број 72/11 и 55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, и то у висини награде адвокату за састав одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара и за приступ одржаној расправи у износу од 18.000,00 динара, који су одмерени на основу тарифног броја 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), па је одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 25.01.2018. године, 6 У. 11301/14

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Живана Ђукановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић